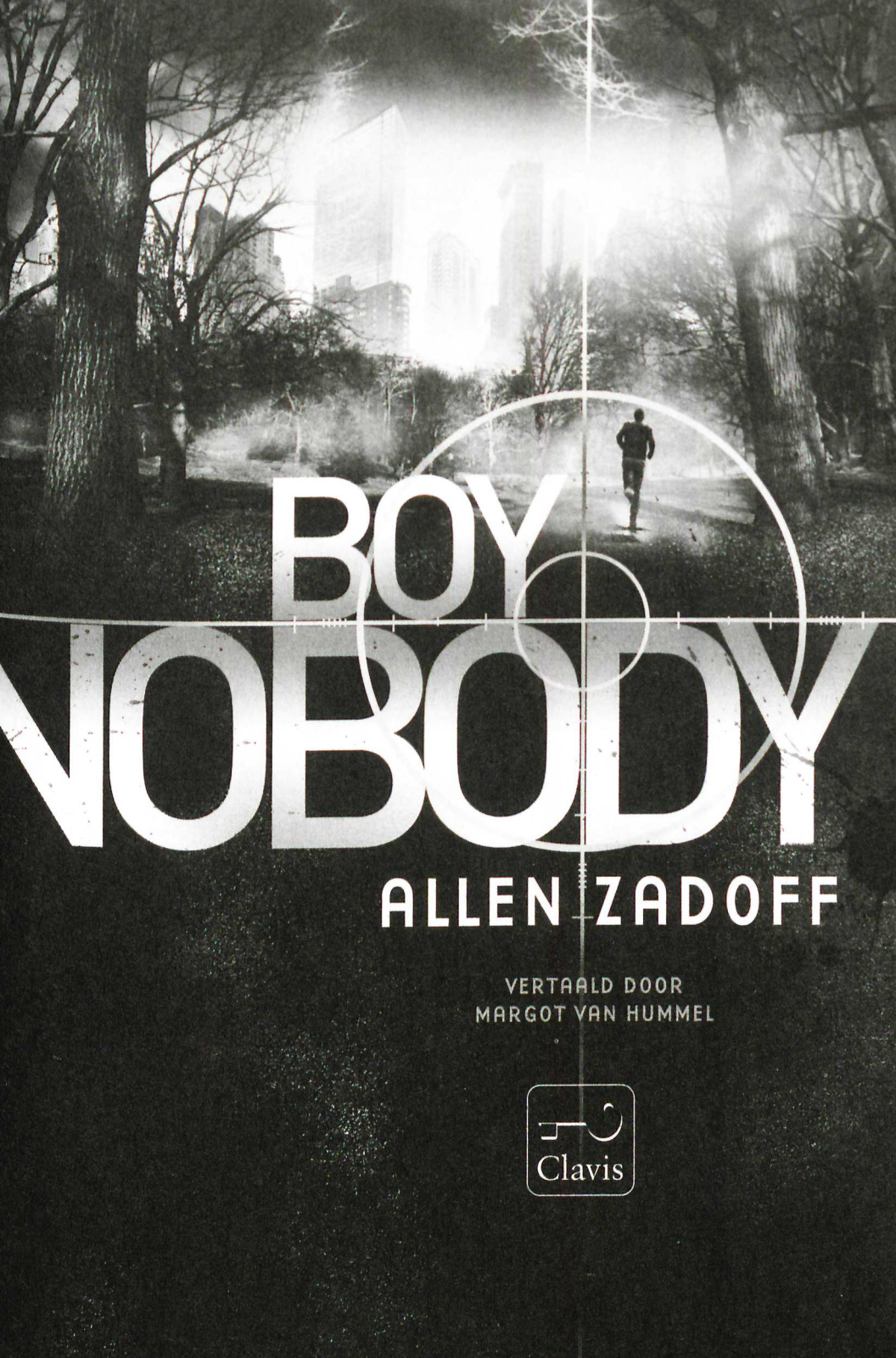

BOY NOBODY

ALLEN ZADOFF

VERTAALD DOOR
MARGOT VAN HUMMEL

Ik pak een honkbalknuppel.

Het is een 32 ounce Rawlings composiet. Ik verdeel het gewicht over beide handen. Door een deuk aan de bovenkant is hij ietwat uit balans.

Ik pak de knuppel aan beide kanten vast en rek me na de wedstrijd op het parkeerterrein uit. Natick tegen Wellesley. Mijn ploegmaten van Natick staan om me heen, middelbareschooljongens die doen wat ze na een overwinning altijd doen. Het vieren. Uitgebreid.

Ik doe mee.

Ik moet dit voor ogen houden: *ik ben een van jullie. Ik ben jong. Ik ben een winnaar.*

Ik glimlach en rek me uit.

Dan breng ik mijn gewicht naar achteren en haal flink uit. Op dat moment nadert Jack Wu me van achteren. De honkbalknuppel mist op een haar zijn hoofd.

Een forse kerel in een zwart pak die in de buurt staat, verstrakt. Hij verstrakt, maar doet verder niets.

Hij is Jacks lijfwacht en chauffeur, een schaduw die hem altijd en overal volgt, waarheen hij ook gaat. Jacks vader is rijk. Rijk en zenuwachtig.

Jack heeft een pesthekel aan de lijfwacht. Dat heeft hij me vaak genoeg verteld. Jack en ik zijn vrienden, daarom vertelt hij me dat.

‘Kijk uit met die knuppel, knuppel,’ zegt Jack, en hij geeft me een stomp tegen mijn schouder. Een speelse stomp.

Het Pak doet een stap naar voren. Jack had dat verwacht, want hij draait zich razendsnel om.

‘Af, Rover,’ zegt hij, alsof hij het tegen een pitbull heeft.

Het Pak grinnikt alsof hij er de grap wel van inziet, al vraag ik me af of hij Jack niet liever halfdood zou meppen als hij de kans kreeg. Maar hij gaat tegen de dure, zwarte Mercedes staan en wacht.

'Je deed het niet slecht daar,' zegt Jack. Hij gebaart met zijn hoofd naar het veld.

'Ik doe mijn best,' zeg ik.

'Je bent zo goed dat je het zelf niet in de gaten hebt,' zegt Jack en hij geeft me weer een stomp tegen mijn schouder.

Deze keer verroert de grote man zich niet. Maar de andere spelers kijken naar ons.

Twee stompen tegen de arm. Een manier om dominantie te tonen. Dominantie is een bedreiging. Daarop moet actie worden ondernomen. In gedachten ga ik een lijstje af.

Ik kan het toestaan. Voor een lagere positie kiezen.

Ik kan hem een stomp teruggeven, even hard.

Ik kan harder terugslaan. Mijn overwicht laten blijken.

Wat moet ik kiezen?

Jack wordt als mijn vriend gezien. Het was een stomp zoals vrienden die onder elkaar uitdelen. *Bij twijfel niet inhalen*. Zo heb ik het geleerd.

Dus het wordt twee. Ik geef Jack een lichte por tegen zijn schouder.

'Au!' roept hij, net alsof het pijn doet. 'Voorzichtig.'

Het hele spel duurt amper een paar seconden.

Ik zwaai met de honkbalknuppel.

Jack stompt, ik stomp terug.

Wij lachen allebei, terwijl het Pak toekijkt.

Als je nu naar ons keek, was dat het tafereel. Twee knapen, kameralenzen, die elkaar aan het plagen zijn.

'Zin om mee naar de kluis te gaan?' zegt Jack.

De kluis. Zo noemt Jack zijn huis.

'Even dan,' zeg ik.

Jack loopt naar de auto. Het Pak reageert meteen door het achterportier voor hem te openen.

'Mijn vriend gaat mee,' zegt Jack tegen hem.

'Ja, meneer,' zegt hij en hij gebaart dat ik moet instappen.

Het leer in de Mercedes voelt zacht aan.

Het is van dat leer waar je helemaal in wegzakt, dat je uitnodigt om lekker tegenaan te liggen. Een stoel die zegt: *er wordt voor je gezorgd. Waar je ook naartoe moet, ik breng je erheen.*

Ik stel me voor dat ik een vader heb die zich dit soort dingen kan veroorloven. Dure auto's. Dure lijfwachten. Die zich dat niet alleen kan veroorloven, maar een vader die wil dat zijn zoon dat allemaal heeft. Die wil dat er voor hem wordt gezorgd.

Maar dit is niet iets waaraan ik nu moet denken. Niet als er een klus moet worden geklaard.

Ik kijk naar Jack. Hij zit onderuitgezakt met zijn ogen dicht.

'Ik dacht na,' zegt hij.

'Dat komt niet vaak voor,' zeg ik.

'Klootzak,' zegt hij.

Hij glimlacht en heeft nog steeds zijn ogen dicht.

'Ik dacht na over jou en mij.'

'Nou ophouden,' zeg ik. 'Je maakt me zenuwachtig.'

'Mag ik één minuut serieus zijn?' zegt Jack.

'Als het bij één minuut blijft, vooruit dan.'

'Ik moest eraan denken dat je een echte vriend bent.'

'Je hebt massa's vrienden,' zeg ik.

'Geen lui die ik mee naar huis vraag. Geen lui die ik vertrouw.'

'Vertrouw je mij wel dan?'

'Voor honderd procent,' zegt Jack.

Het Pak achter het stuur hoest. Een waarschuwing aan Jack? Een teken dat hij er nog steeds is? Of gewoon niets. Een kriebel in de keel.

'Als je me toch vertrouwt, kan ik dan honderd dollar van je lenen?' zeg ik.

‘Zo zeer vertrouw ik je nu ook weer niet,’ zegt Jack.

Hij lacht.

Hij geeft een stomp tegen mijn arm.

Ik laat hem zijn gang gaan.

Het Pak tikt een veiligheidscode in bij de poort.

De grote, metalen poort schuift open en een lange oprit wordt zichtbaar. Zes meter verder staat een wachthuisje.

We rijden door tot aan het wachthuisje en het Pak knikt naar een bewaker. Hij steekt twee vingers op. Er komen twee mensen binnen. Jack en ik. De bewaker noteert het op een klembord. Hij heeft me eerder gezien en ik maak weinig indruk.

We rijden verder en na een haarspeldbocht komt het huis in zicht. Groot, maar niet buitensporig. Het Pak stopt om ons uit te laten stappen.

Jack tikt een code in om het huis binnen te kunnen.

Een pieptoon bij de voordeur kondigt onze komst aan. *Voordeur open*, klinkt het.

Als de deur wordt gesloten, klinkt opnieuw een pieptoon. *Voordeur dicht*, zegt een bliken stem.

Jacks vader komt langs met een blik bier in zijn hand. Hij heet Chen Wu. Zijn vrienden noemen hem John. Hij is de CEO van een hightech-bedrijf langs Route 128. Veel overheidsopdrachten.

Heeft hij al deze veiligheidsmaatregelen nodig?

Ik weet dat hij het prachtig vindt. Het geeft een gevoel van belangrijkheid als je veel mensen om je heen hebt die gewapend zijn. Het geeft een gevoel van veiligheid en, wat voor hem nog belangrijker is, het geeft zijn vrouw een veilig gevoel. Waardoor ze hem niet lastigvalt.

Meneer Wu is niet de enige die zo is. Alle CEO's zijn momenteel wat gespannen. Een jaar geleden had zich een geweldsincident voorgedaan. Een kind van vooraanstaande ouders was tijdens een voorjaarsvakantie in Mexico bij een ontvoeringspoging neergeschoten. De hele Fortune 500 trof veiligheidsmaatregelen tot in het absurde. Rijke jochies als Jack krijgen nu een heel commandoteam mee als ze naar de plee moeten.

'Leuk jullie te zien, mannen,' zegt Jacks vader.
 'Hoe gaat ie, pa?' zegt Jack. 'Ik moet even pissen. Excusez le mot.'
 Hij draait zich om en wil weglopen.
 'Hé, ik kan niet te lang blijven,' zeg ik.
 'Moet je al weg dan?' zegt Jack teleurgesteld.
 'Ik moet mijn moeder bellen,' zeg ik. 'Het zal er nu ochtend zijn, waar ze ook mag zitten.'
 'Gelul,' zegt Jack.
 Hij schiet de trap op.
 'Nog tijd voor iets fris?' zegt Jacks vader.
 'Bier of spuitwater?'
 'Hoe oud ben je?' zegt hij.
 'Zestien.'
 'Dat wordt dus spuitwater. Maar toch leuk geprobeerd.'
 Quasi teleurgesteld haal ik mijn schouders op en volg hem het huis in.
 'Hoe was de wedstrijd?' zegt Jacks vader.
 'Geweldig,' zeg ik. 'U moet eens komen kijken.'
 'Een schoolwedstrijd boeit me niet zo,' zegt hij.
 Maar zijn zoon wel, dus wat maakt het uit?
 Ik zie dat vaak bij die lui van de Fortune 500. Meneer Wu is altijd aan het werk. Behalve op vrijdagavond. Dan doet hij helemaal niets. Ook niet met zijn gezin. 's Avonds ontspant hij zich om vervolgens het hele weekend door te werken.
 Het zij zo. Het is vrijdagavond en hij is hier. Ik ook.
 En daar gaat het om.
 We gaan de keuken in en het gesprek komt op de Red Sox. We zijn in Boston, dus moeten we het over de Sox hebben.
 Op het aanrecht zie ik een duur messenblok staan waarvan één mes ontbreekt. Aan de brede gleuf te zien, is het mes groot genoeg om als wapen te worden gebruikt.

Ik laat mijn blik door de keuken glijden.

De gootsteen.

Het mes ligt op een snijplank naast de gootsteen, een meter of drie van ons vandaan. Op een veilige afstand.

Ik ontspan en adem uit. Ik ga aan tafel zitten en haal een balpen uit mijn achterzak.

‘Ga je aantekeningen maken?’

‘Als u het over honkbal hebt, luister ik,’ zeg ik.

Jacks vader glimlacht. Ik glimlach.

Bij twijfel niet inhalen.

Ik draai aan het dopje en klik tweemaal, waarna de punt tevoorschijn komt.

Jacks vader buigt zich voorover om me het spuitwater te geven.

Ik duw het uiteinde van de pen in het vlees van zijn onderarm. Hierdoor wordt een minispuit ingedrukt.

Zijn ogen worden groot als het middel zijn bloedbaan bereikt. Zijn mond trekt samen en vormt een W.

Misschien probeert hij ‘waarom’ te zeggen.

Misschien ‘wat’, als in ‘Wat doe je?’

Maar het middel werkt snel. De werking hangt af van leeftijd en conditie, en dat is pech voor Jacks vader.

Hij heeft een slechte conditie.

Dus gaat het snel. Sneller zelfs dan de tijd die nodig is om een woord te vormen.

Jacks vader wankelt en ik vang hem op en leg hem naast de keukentafel op de grond. Ik laat hem niet vallen, want ik wil niet dat Jack naar beneden komt rennen om te zien waar dat lawaai vandaan kwam. Ik wil niet dan iemand anders naar binnen rent. Nog niet.

Ik heb vijftien seconden nodig.

Zes seconden om hem neer te leggen, en in zo’n positie – met zijn armen en benen wijd – dat het lijkt alsof hij gevallen is. Ik gebruik mijn

elleboog om het blik bier naast hem om te stoten. Het schuim sist.

Vijf seconden om mijn pen en notitieblokje weg te steken, de rugzak dicht te ritsen die aan de rugleuning van een stoel hangt.

Nog vier seconden om het middel in het lichaam van meneer Wu zijn werk te laten doen, waarna reanimatie niet meer baat.

Vijftien seconden.

Klaar.

Ik kijk naar het lichaam. De man die meneer Wu was, is dood.

Een echtgenoot is dood.

Een vader is dood.

'Ik vertrouw je,' zei Jack.

Dat was je fout, denk ik.

Twintig seconden zijn verstreken. De laatste loodjes.

'O mijn god!' zeg ik. 'Help!'

Ik gooi de voordeur open. 'Kan er iemand komen!' roep ik.

Jack komt de trap af rennen en zijn gezicht wordt lijkleek van schrik. Hij stoot iets uit wat het midden houdt tussen een kreun en een kreet.

De mensen van de bewaking stormen naar binnen. Eén blik op het lichaam is voor de eerste man genoeg.

Daarna is het één groot circus.

Ik hou me afzijdig en kijk toe.

Reanimatiepogingen, de ziekenwagen, de hele mikmak.

Ik loop naar voren alsof ik wil zijn waar het allemaal gebeurt, alsof ik bij mijn vriend Jack wil zijn. Het Pak van de honkbalwedstrijd houdt me tegen.

Vriendelijk legt hij een arm om mijn schouder, alsof hij mijn vader is of zo. Ik wil die arm van me af schudden, maar dat doe ik niet.

'Misschien is het beter dat je weggaat,' zegt hij.

'Maar Jack ...'

'Het is een familieaangelegenheid,' zegt hij.

Ik ontspan mijn schouders.

'Ik moet mijn rugzak hebben,' zeg ik.

Hij stapt de chaos in, pakt mijn rugzak, geeft me die en loodst me naar buiten.

Ik kijk om. Mijn laatste beeld is dat van Jack op de bank, zijn rug gebogen, zijn hoofd bijna op zijn knieën.

Een karakteristiek beeld van verdriet.

Allemaal door mij.

Ik loop voorbij de zwaailichten van de ziekenwagen.

Voorbij de auto's van de bewakingsdienst, de politie, het geluid van stemmen over de mobilofoon.

'Heb je een lift nodig?' zegt de bewaker aan de poort.

'Ik red me wel,' zeg ik.

'Zware dag,' zegt hij.

'Vreselijk,' zeg ik.

'Het gebeurde tijdens mijn dienst,' zegt hij en hij schudt zijn hoofd. 'Maar ze kunnen mij de schuld niet geven. Ik ben God niet. Ik bepaal de tijd en de plaats niet.'

Niet waar. Je hoeft God niet te zijn om de tijd en de plaats te bepalen. Je moet alleen iets doen en bereid zijn daarvan de gevolgen te aanvaarden.

'Wees voorzichtig,' zegt hij.

'Dat doe ik altijd,' zeg ik.

Ik loop langzaam over straat, als iemand die hevig geschokt is. Maar ik ben niet hevig geschokt. Ik ben met mijn gedachten al een stap verder. Ik bekijk opnieuw hoe ik hier zonder kleerscheuren uit kan komen.

En heel even misschien denk ik aan Jack.

Vier weken lang was hij mijn beste vriend.

Maar nu niet meer.

Hij zal het niet op prijs stellen dat ik zijn vader heb vermoord. Niet dat hij daar ooit achter zal komen. Het middel laat geen sporen na. Jacks vader heeft een hartaanval gehad. Dat zal de lijkschouwing aantonen, als er al een lijkschouwing komt. Er zullen wat kruiwagens worden gebruikt. Of het moderne equivalent daarvan: toetsen van een computer ingedrukt.

Als er een lijkschouwing komt, zal die niets aantonen.

Een natuurlijke dood.

Dat is mijn specialiteit. Om me heen gaan mensen dood, maar buiten mijn schuld, zo lijkt het. Het lijkt op pech na geluk.

Geluk: je maakt een geweldig leuke vriend op school.

Pech: er vindt een familiedrama plaats.

De twee lijken nooit iets met elkaar te maken te hebben, maar dat is wel degelijk zo.

Jack wist dat niet toen we een maand geleden de beste maten werden. Zonder moeite glipte ik zijn leven binnen en met evenveel gemak glip ik nu weer weg.

Ik heb het hart van een andere gozer gebroken, zijn levensloop veranderd.

Ik heb het geluk dat ik dit kan doen zonder er gevoel bij te hebben.

Ik heb helemaal geen gevoel.

Of nee.

Ik voel dat het koud is, dat ik honger heb, dat de stof van een nieuw overhemd over mijn huid wrijft en ik voel de kiezelsteentjes onder mijn voeten.

Maar dat zijn gewaarwordingen, geen gevoelens.

Ik heb ooit wel gevoel gehad. Tenminste, dat denk ik. Maar dat was heel lang geleden.

Dat was vroeger.